

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda

Judecători – Timofti Vladimir, Țurcan Anatolie

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Grosu Igor în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 17 martie 2021, în cauza penală privind-

l pe

Șestacov Serghei XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 02.07.2020 – 22.01.2021 (prima instanță);
2. 22.02.2021 – 17.03.2021 (instanța de apel);
3. 11.06.2021 – 06.10.2021 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Soroca /sediul Central/ din 22.01.2021, cauza fiind examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform art. 364¹ Cod de procedură penală, Șestacov Serghei a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (1); 190 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilite pedepsele:

- în baza art. 190 alin. (1) Cod penal – 1 an închisoare;

- în baza art. 190 alin. (1) Cod penal – 1 an închisoare;

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i s-a stabilit lui Șestacov Serghei pedeapsa definitivă sub formă de 1 an 6 luni închisoare.

În temeiul art. 85 alin. (1), art. 87 alin. (2) Cod penal, pentru cumul de sentințe, s-a dispus a se adăuga parțial la pedeapsa stabilită prin prezenta sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite prin Decizia Curții de Apel Bălți din 03.10.2018, stabilindu-se definitiv lui Șestacov Serghei pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu executarea de sine stătătoare a acestor pedepse.

1.1 Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Șestacov Serghei, acționând în scopul dobândirii ilegale a bunurilor altei persoane, prin inducerea în eroare a cet. Ceban Ion, și prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, precum că intenționează să procure de la acesta mijlocul de transport de model "Volkswagen Golf", cu n/î XXXXX ce-i aparține, dar din considerentul ca la acel moment nu dispunea de mijloace bănești, îi va achita lunar suma de 3500 lei timp de 12 luni, intenții și acțiuni care nu au avut loc în realitate, a intrat la data de 27.12.2019 în posesia automobilului dat, în baza contractului de comodat din 27.12.2019 de dare în folosință gratuită. În continuare, deși în baza contractului de comodat din 27.12.2019 de dare în folosință gratuită a autoturismului, încheiat între Ceban Ion și Șestacov Serghei, ultimul avea doar dreptul de folosință, fără drept de înstrăinare a acestuia, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, a realizat automobilul nominalizat cet. Pădure Valentin, iar banii primiți în urma vânzării i-a însușit ilegal, fără a se achita pentru automobil cu Ceban Ion, cauzându-i ultimului daune în proporții considerabile, în sumă de 42 000 lei.

Tot el, continuându-și acțiunile sale ilegale, acționând din interes material, după ce a înstrăinat de facto automobilul de model "Volkswagen Golf", cu n/î XXXXX cet. Pădure Valentin, prin inducerea în eroare a ultimului precum că este proprietarul autoturismului nominalizat și că urmează în timpul apropiat a-i perfecta pe numele său dreptul de proprietate asupra automobilului, deși conform contractului de comodat din 27.12.2019 de dare în folosință gratuită a autoturismului de model "Volkswagen Golf", cu n/î XXXXX, încheiat între Ceban Ion și Șestacov Serghei, ultimul avea doar dreptul de folosință, fără drept de înstrăinare a acestuia, adică prezentând ca adevărate unele fapte mincinoase, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților actului juridic nul, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, prin comportamentul viclean exprimat față de partea vătămată Pădure Valentin, ilegal a dobândit de la acesta în mai multe tranșe bani în sumă totală de 14 100 lei, după care cu mijloacele bănești a dispărut, eschivându-se de la angajamentul asumat, producându-i astfel lui Pădure Valentin o daună considerabilă, în sumă de 14 100 lei.

Astfel, acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 190 alin. (1) Cod penal – „*Escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii, calității substanțiale ale obiectului, părților actului juridic anulabil, încheierea căruia a fost determinată de comportamentul dolosiv și viclean care a produs daune considerabile*” și art. 190 alin. (1) Cod penal – „*Escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase*”

în privința naturii, calității substanțiale ale obiectului, părților actului juridic anulabil, încheierea căruia a fost determinată de comportamentul dolosiv și viclean care a produs daune considerabile”.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Igor Grosu în numele inculpatului, solicitând casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului Șestacov Serghei să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare de 1 an 4 luni și suspendată condiționat executarea pedepsei stabilite conform prevederilor art. 90 Cod penal, cu stabilirea unui termen de probă de 5 ani, invocând că, pedeapsa stabilită este una prea aspră, cauza penală a fost examinată în procedură specială conform prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, prima instanța și-a motivat respingerea cerinței părții apărării de aplicare a pedepsei condiționate prin faptul că a reținut lipsa în sarcina inculpatului a circumstanțelor agravante și atenuante, prima instanță n-a reținut circumstanțele atenuante prevăzute de art.76 alin.(1) lit. e) și f) Cod penal, inculpatul s-a căit sincer de cele comise, după săvârșirea infracțiunii, precum și în instanța de judecată, Șestacov Serghei a avut un comportament cuviincios, fapt ce atestă că ultimul a înțeles bine urmările negative ale faptelor sale, dând încredere instanței că asemenea cazuri nu se vor mai repeta, prima instanță n-a ținut cont de faptul că părțile vătămate n-au înaintat care-va pretenții de ordin material sau moral față de inculpat, inculpatul a promis instanței că nu va mai comite fapte prejudiciabile, deși inculpatul a comis infracțiunea în stare de recidivă, ea nu este una periculoasă și aplicarea pedepsei reale o consideră neproportională faptelor săvârșite și personalității inculpatului.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 17 martie 2021, s-a respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței.

3.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, prima instanță a acordat deplină eficiență și s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2), 75 Cod penal, a respectat cerințele dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, și just a stabilit pedeapsa definitivă prin prisma art. 84 alin. (1) Cod penal pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor, la caz neconstatând temeieri de a fi aplicată o pedeapsă mai blândă.

În continuare, instanța de apel a indicat că, prima instanță la stabilirea pedepsei, a ținut cont de categoria infracțiunii comise de inculpat care face parte din categoria celor mai puțin grave, de faptul, că anterior a fost condamnat (f.d.63), se caracterizează satisfăcător la locul de trai și că la evidența medicilor narcolog și psihiatru nu se află (f.d. 60,61).

În sensul aprecierii pedepsei stabilite de prima instanță ca fiind una justă, instanța de apel a atras atenția că la speță just au fost reținute lipsa circumstanțelor agravante, totodată, luând în vedere că acesta fiind anterior condamnat, se concluzionează că nu a pășit pe calea corijării, pedeapsa cu închisoare fiind unica care va duce la atingerea scopului pedepsei penale.

Instanța de apel a conchis că, nu poate fi reținută afirmația avocatului precum că, pedeapsa stabilită este prea aspră, indicând că respectivul argument este lipsit de orice suport juridic, chiar și în prezența unui șir de circumstanțe ce-l caracterizează satisfăcător pe inculpat.

La fel, instanța de apel a statuat că nu poate fi relevantă nici solicitarea avocatului cu privire la aplicarea prevederilor art. 90 sau art. 90¹ Cod penal, menționând în acest sens că, prima instanță la emiterea sentinței a motivat suficient soluția adoptată și necesitatea aplicării în privința inculpatului Șestacov Serghei anume a pedepsei sub formă de închisoare, nefiind careva circumstanțe noi întru admiterea solicitării date, or circumstanțele invocate de către apărător au fost deja luate în considerație de către judecător la aplicarea pedepsei, acestea fiind obișnuite și nu excepționale cu puterea de a modifica soluția adoptată la caz.

4. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Grosu Igor în numele inculpatului, indicând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei, cu aplicarea art. 90¹ Cod penal, invocând argumente similare cu cele indicate în apel (pct. 2 din prezenta decizie), și suplimentar:

- instanța de apel nu a luat în considerare contractul de angajare în câmpul muncii prezentat în ședința de judecată, prin care se demonstrează că inculpatul a pornit pe calea corijării, și prezența circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 76 alin. (1) lit. e), f) Cod penal.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, a solicitat declararea recursului ca inadmisibil fiind vădit neîntemeiat cu menținerea deciziei instanței de apel, motivând prin faptul că instanța de apel și-a argumentat suficient soluția în sensul pedepsei penale stabilite, a ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunilor, de motivul acestora, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să

decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Lecturând textul recursului, Colegiul penal constată că, recurentul își exprimă dezacordul doar cu faptul că pedeapsa aplicată este prea aspră, indicând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că motivele – temeiurile de recurs invocate de recurent nu se confirmă în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

6.1 Cât privește temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că este invocat de recurent declarativ, în conținutul recursului nefiind specificat vreun argument în susținerea temeiului invocat.

Mai mult, verificând conținutul deciziei instanței de apel (f.d. 194 – 196) în coraport cu cererea de apel, Colegiul penal conchide că instanța de apel a examinat minuțios toate chestiunile esențiale supuse atenției sale, fără a comite în acest sens vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea deciziei atacate.

6.2 Cu referire la criticile recurentului, invocate prin prisma temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că sunt neîntemeiate aceste critici și acestea reprezintă opinia subiectivă a recurentului față de aceleași circumstanțe apreciate în speță de instanțele de judecată, or, instanța de apel în decizie(f.d. 194 – 196), și-a motivat corect soluția de menținere a sentinței primei instanțe, prin care aceasta și-a argumentat detaliat soluția în partea individualizării pedepsei și modului de executare a acesteia, stabilind inculpatului pedeapsa de 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Astfel, din textul sentinței primei instanțe(f.d. 170 – 171) și a deciziei(f.d. 194 – 196) instanței de apel, se reține că instanțele de judecată au luat în considerare circumstanțele invocate supra de recurent, pedeapsa fiind aplicată cu respectarea cerințelor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, precum și au ținut cont în deplină măsură de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, prevăzute de art. 7, 75 Cod penal, de cerințele prevăzute de art. 61 alin. (2) Cod penal, în vederea realizării scopului legii penale, de restabilire a echității sociale, corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

În acest sens, se reține că aceste prevederi legale au fost raportate just la circumstanțele cauzei penale, gravitatea infracțiunilor săvârșite (mai puțin grave)

comise cu intenție, precum și la personalitatea inculpatului, care deși și-a recunoscut vinovăția, acesta anterior fiind condamnat inclusiv pentru infracțiuni similare, fiindu-i stabilită o pedeapsă non privativă de libertate, informații veridice despre recuperarea daunelor lipsesc, și astfel doar aplicarea unei pedepse cu închisoarea, cu executarea reală a acesteia, v-a duce la reeducarea și corectarea inculpatului, precum și la restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Colegiul penal statuează că, pentru a se putea constata dacă inculpatul se poate corecta prin stabilirea unei pedepse non privative de libertate, se analizează persoana inculpatului sub raportul pericolozității sale, decurgând, în primul rând, din faptă și din împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, iar în al doilea rând, din persoana infractorului, care trebuie studiată.

În acest sens, Colegiul penal ține să indice că, inculpatul a săvârșit infracțiunile în interiorul termenului de probă de 3 ani stabilit prin Decizia Curții de Apel Bălți din 03.10.2018, fapt ce arată că inculpatul nu a conștientizat și nu s-a corectat, fapt ce denotă că pentru inculpat săvârșirea infracțiunilor capătă caracter sistematic, el ignorând cu desăvârșire prohibițiile impuse de legea penală.

În aceste condiții, instanța de recurs ordinar conchide că stabilirea unei pedepse non privative de libertate nu este rațională în circumstanțele stabilite pe caz și nu ar asigura scopul pedepsei penale prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, care reglementează, că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, **corectarea** și resocializarea condamnatului, **precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.**

Mai mult, Colegiul penal statuează că, o pedeapsă prea blândă va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție, or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Din aceste considerente, Colegiul penal analizând materialele cauzei, consideră că nu identifică temeiuri justificative de a interveni în hotărârile judecătorești a instanțelor ierarhic inferioare, ce sunt legale și întemeiate, or asupra acelorași motive invocate în recurs, s-a expus suficient de argumentat și detaliat instanța de apel în decizia sa.

7. Astfel, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs

Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea instanței de apel atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Grosu Igor în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 17 martie 2021, în cauza penală privindu-l pe **Șestacov Serghei XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **11 noiembrie 2021**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Timofti Vladimir

Țurcan Anatolie